

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.040/2023/5.

Felperes: Felperes1

(cím10)

Felperes jogi képviselője: Dr. Ilosvai Gábor ügyvéd

(Cím14)

Alperes: Alperes1

(cím1)

Alperes jogi képviselője: Dr. Faragó István ügyvéd

(cím15)

A per tárgya: kártérítés

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Tatabányai Törvényszék, 52.M.70.104/2021/70.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 71.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érinti, a fellebbezett rendelkezés tekintetében helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 101.600 (egyszázegyezer-hatszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint fellebbezési illetéket az alperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban az alábbi tényállást tekintette irányadónak. A felperes alkalmi munkavállalóként, segédmunkás munkakörben dolgozott az alperesnél. A felperes az alperes másik két munkavállalójával 2020. október 2. napján a Kft. helysége1 külterületén található 3. számú pulykatelepén egy régi takarmány siló elbontását és egy új siló összeszerelését és telepítését végezte. A tevékenységhez az alperes szerelési utasítást nem biztosított, az összeszerelési tevékenységet nem szabályozta, nem oktatta. Az alperesnél rendelkezésre álló oktatási jegyzőkönyvet a felperes nem írta alá. A siló szerelését a munkavállalók közvetlen irányítás nélkül, saját kialakult gyakorlatuk alapján végezték. A siló összeszerelésekor a daruzási munkát tanú3 egyéni vállalkozó alkalmazásában álló tanú3 végezte az alperessel kötött daruzási munkák elvégzésére irányuló vállalkozási szerződés alapján.

[2] A siló összeszerelése során a felperes balesetet szenvedett, ennek következtében a bal III. kezűjj végpercének nyílt törését, a jobb II. kezűjj végpercének roncsolt sebzését, a jobb III. és IV. kezűjjak körömpercének traumás csonkolását szenvedte el. A felperesnek maradandó fogyatékosága alakult ki, kezeinek teherbíró képessége, terhelhetősége kis mértékben csökkent, állapota véglegesnek tekinthető, további műtét, kezelés igénybevétele nem indokolt. A felperesnek 8% mértékű teljes egészében baleseti eredetű össz-szervezeti egészségkárosodása, valamint 10% mértékű baleseti eredetű munkaképesség-csökkenése alakult ki a baleset következtében.

[3] A perbeli baleset következtében a felperes által elszenvedett sérülések tényleges gyógytartama 10 hét volt. A felperes a balesetet követően egy hónapig teljes mértékben gondozásra és háztartási kisegítő igénybevételeire szorult, majd a balesetet követő második hónaptól a gyógytartam végéig a gondozás mértéke, valamint a kisegítő igénybevételeinek szükségessége folyamatosan csökkent.

[4] A felperes maradványállapota mindennapi életvitelét befolyásolja, a háztartási és ház körüli feladatai ellátása nagyobb erőfeszítést igényel, mint a baleset előtt; gyakoribb pihenések szükségesek, mivel keze görcsös állapota, fájdalma, zsibbadása, érzékenysége léphet fel. A felperes akadályozott minden olyan tevékenység elvégzésében, amelyhez a kezek finommechanikai képessége szükséges; jelenleg akadályozott vagy nehezebben kivitelezhető számára például az ing begombolása, cipőfűző bekötése, körömápolás, bútorszerelés, csavarozás. E körülményekben változás nem várható.

[5] A felperes a balesetét követően 2020. év végéig nem tudott munkát végezni, így keresetvesztéséből eredően 44.000 forint kár érte. A felperes 2021. január 5. napján a Kft.-vel (képviselő2) munkaviszonyt létesített baromfitelepi segédmunkás munkakörben havi bruttó 222.000 forint munkabérért.

A 2021. november 1. napján kelt elsőfokú munkaköri orvosi alkalmassági vélemény alapján felperes baromfitartó és tenyésztő munkakör ellátására alkalmas volt.

[6] A felperes keresetlevelében 44.000 forint kártérítés, valamint ezen összeg után 2020. október 3. napjától a kifizetés napjáig számított késedelmi kamat, továbbá 5.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felperes kérte továbbá az alperes perköltségben történő marasztalását.

[7] A felperes kereseti kérelme indokolásaként előadta, hogy a siló összeszereléskor az alperes nem biztosította a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvt.) 41. § (1) bekezdés alapján a biztonságos anyagmozgatás feltételeit. A felperes a sérelemdíj jogcímén előterjesztett igénye vonatkozásában arra hivatkozott, hogy az alperes megsértette a felperes egészséghez fűződő jogát, a baleset következtében egészsége sérült, mozgásszervi funkcionálitása beszűkült, ami folyamatos fájdalommal jár. A balesetet követően felperes életminősége jelentősen megromlott, csonkolt ujjával nem élhet teljes életet, munkavégzési, munkavállalási lehetőségei jelentősen beszűkültek, hiszen egy egyszerű tárgy megfogása is nehézséget okoz számára. Előadta, hogy keze gyorsabban fárad, a nap végére görcsöl; a hideget is jobban megérzi, jobb kezének középső ujjja a legérzékenyebb. A felperes kifejtette továbbá, hogy élettársával és nevelt gyermekével kertes házban élnek, ahol korábban a kerttel kapcsolatos és a ház körüli munkákat a felperes látta el. Sérülése miatt a munkák elvégzéséhez nincs kedve és ereje.

[8] Az alperes ellenkérelmében a felperes kereseti kérelmének elutasítását, és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Az alperes álláspontja szerint biztosította az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés, valamint a biztonságos anyagmozgatás feltételeit. Az alperes ellenkérelme indokolásaként előadta, hogy a balesetet az alperes ellenőrzési körén kívül eső olyan körülmény okozta, amellyel az alperesnek nem kellett számolnia, és nem volt elvárható, hogy a károkozó körülmény bekövetkezését elkerülje, vagy a kárt elhárítsa, figyelemmel arra, hogy a perbeli munkavégzés nem az alperes telephelyén, munkaterületén történt, hanem a Kft. tulajdonában és üzemeltetésében álló helységi 3. baromfitelepen. Az alperes hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 166. § (2) b) pontjára, amely szerint a kárt kizárólag a felperes, mint károsult elháríthatatlan magatartása okozta.

[9] Az alperes a felperes kártérítés jogcímén előterjesztett kereseti kérelmének összecszerúségét nem vitatta, míg a sérelemdíj jogcímén előterjesztett igény összecszerúségét vitatta. Álláspontja szerint a felperes sérülései nem olyan súlyúak, hogy munkavégzési képességét jelentősen korlátoznák. A felperes korábban is alkalmi segédmunkákat végzett, nincs olyan speciális képzettsége vagy végzettsége, amely alapján olyan munkát végezhetne, amelyben sérülése jelentősen akadályozná. Előadta, hogy a felperes jelenleg is baromfitelepi segédmunkásként dolgozik, tehát olyan tevékenységeket továbbra is el tud látni, mint

amilyeneket a baleset előtt ellátott. A sérelemdíj összegszerűségének meghatározásakor kérte figyelembe venni a felperes közrehatását is.

[10] Az elsőfokú bíróság az 52.M.70.104/2021/69. számú indokolt végzésével az alperes ellenkérelem-változtatás engedélyezése iránti kérelmét elutasította.

[11] Az elsőfokú bíróság – a fellebbezéssel támadott – ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 4.000.000 forint sérelemdíjat és 44.000 forint kártérítést, valamint ezen összeg után 2020. október 3. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá 901.700 forint perköltséget, 618.891 forint állam által előlegezett költséget és 302.600 forint elsőfokú eljárási illetéket.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felek között vitatott volt, hogy az alperes a felelősség alól mentesülhet-e, továbbá a felek között sor kerülhet-e kármegosztásra. Az elsőfokú bíróság a felek által elfogadott igazságügyi munkavédelmi szakértő szakvéleménye és a tanúk vallomása alapján megalapozottnak ítélte a felperes kereseti kérelmének jogalapját. Az alperes a siló összeszerelési tevékenységet írásban nem szabályozta, arról a munkavállalókat nem oktatta, az összeszerelési munkánál munkairányítót nem jelölt ki. Ezek a körülmények a balesethez vezető munkafolyamat részei, melyekre az alperesnek ráhatása volt. A siló összeszerelés folyamatában a segédkezés nem értelmezhető munkairányító jelenléte nélkül, munkairányító kijelölésének hiányában nem állapítható meg, hogy mi volt az az utasítás, amelyet a felperes megszegett. A segédmunkás munkakörben foglalkoztatott felperes vonatkozásában az alperes a szakmai elvárhatóság keretét a felperestől nem követelhetette meg, a képzés és a biztonságos munkavégzésért való felelősség az alperest terhelte.

[13] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a bekövetkezett munkahelyi balesetért az alperes felelősséggel tartozik, és nem mentesülhet a kár megtérítésének kötelezettsége alól. Az objektív felelősséggel tartozó alperes és a felperes között a felelősség megosztására nem kerülhet sor, ezért a felperes balesetéért és egészségkárosodásáért az Mt. 167. § alapján teljes mértékben az alperes felel. Az alperes az Mt. 166. § (2) bekezdés szerinti mentesülését nem bizonyította.

[14] Az elsőfokú bíróság figyelemmel arra, hogy az alperes a felperes kártérítés jogcímén előterjesztett igénye tekintetében kizárólag a jogalapot vitatta, a felperes kereseti kérelmének megfelelően kötelezte alperest 44.000 forint kártérítés, valamint ezen összeg után 2020. október 3. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére.

[15] Az elsőfokú bíróság a felek által elfogadott igazságügyi orvosszakértői szakvélemény alapján megállapította, hogy a felperes bal III. kezűj végperc kisfokú deformáltsága, valamint a jobb III.-IV. kezűj végpercének traumás amputációja utáni állapota mozgásbeszűkülést, valamint az érintett ujjak szorítóerejének csökkenését okozta, amely állapot maradandó fogyatékossgként értékelhető. A balesetre visszavezethetően a felperes kezeinek teherbíró képessége, terhelhetősége kis mértékben csökkent; amely maradványállapot mindennapi életvitelét befolyásolja: munkája, háztartási és ház körüli feladatainak ellátása nagyobb

erőfeszítést igényel, gyakoribb pihenések szükségesek, mivel keze görcsös állapota és fájdalma léphet fel.

[16] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegszerűségének meghatározásánál a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:52.§ figyelembevételével járt el, értékelte, hogy a felperes akadályozott minden olyan tevékenység elvégzésében, amelyhez a kezek finommechanikai képessége szükséges, így olyan mindennapi tevékenységekben is, mint az ing begombolása, a cipőfűző bekötése vagy a körömápolás, továbbá, hogy e tekintetben a felperes állapotában változás nem várható. A felperest a baleset fiatal korában érte, maradandó fogyatékosága 26 éves korában alakult ki, amely állapot véglegesnek tekinthető. A felperes egy hónapon keresztül teljes mértékben gondozásra szorult (etetés, mosdatás, mosdó-használat, öltöztetés), amelyet az orvosszakértői véleményen felül tanúvallomás is alátámasztott. A felperes a sérülést követő időszakban kiszolgáltatott volt, erős fájdalmakat élt meg. A felperes a balesetet követően a balesetet megelőző helyzethez képest a háztartási és ház körüli munkálatokban kisebb intenzitással tud részt venni, számára a feladatok ellátása megerőltető, több pihenőt kell beiktatnia, és vannak olyan feladatok, amelyek ellátáshoz kisegítő igénybevételének szükségessége felmerülhet, mint például bútorszerelés, csavarozás.

[17] Az elsőfokú bíróság az összegszerűség meghatározásánál figyelembe vette azt a körülményt is, hogy felperes a sérelemdíj után késedelmi kamat megfizetésére nem kérte kötelezni alperest, így a sérelemdíj összegszerűségét nem a baleset bekövetkezésekor, hanem a döntés meghozatalakor fennálló ár- és értékviszonyok figyelembevételével állapította meg.

[18] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegszerűségének meghatározásánál – a felperes által igényelt összeg mérséklése során – figyelembe vette azt is, hogy felperes össz-szervezeti, egyben baleseti eredetű egészségkárosodása 8%-os mértékű, amely 10% mértékű munkaképesség-csökkenést eredményezett. A felperes által korábban ellátott, és a balesetet követően végzett munkafeladatok ellátására – egészségi állapota alapján – továbbra is alkalmas.

[19] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a tanúvallomásokban fellelhető ellentmondások nem akadályozták az ítélet tényállásának megállapítását, és azt sem, hogy a bíróság az alperes 100%-os mértékű felelősségét állapítsa meg. A tanúk vallomását a baleset körülményei tekintetében kellett értékelni, az a sérelemdíj összegszerűségét nem befolyásolta, ezért az elsőfokú bíróság a tanúvallomások ellentmondásosságát a sérelemdíj összegszerűségének meghatározásakor nem vette figyelembe.

[20] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelését követően a felperes részére 4.000.000 forint sérelemdíjat állapított meg, ez az összeg alkalmas és elégséges a személyiségi jogsértéssel okozott hátrány kompenzálására. Ezt meghaladóan a felperes kereseti kérelmét elutasította.

[21] Az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (3) bekezdése értelmében a pernyertesség-pervesztesség arányától eltérően a perköltség viselés tekintetében a felperes pernyertességét állapította meg. A felperes perköltség iránti igényét, annak összegszerűségét – figyelemmel a felperes

beadványainak részletességére, a per elbírálása szempontjából releváns tartalmára, megalapozottságára, továbbá a tárgyalási napok számára, az egyes tárgyalások hosszára – az elvégzett munkával arányosnak ítélte. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (2) bekezdés rendelkezése alapján a pertárgy értékére figyelemmel a perköltség összege nem mérsékelhető.

[22] Az alperes a törvényes határidőben előterjesztett fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság a felperesnek fizetendő sérelemdíj összegét 1.000.000 forintra szállítsa le, továbbá engedélyezzen az 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére részletfizetést, úgy, hogy azt az alperes 2 egyenlő részletben fizethesse meg a jogerős ítélet kézhezvételét követően a 30. és 60. napon belül.

[23] Az alperes a sérelemdíj összegszerűsége tekintetében hivatkozott az Mt. 9. §-ra és 167. §-ra és a Ptk. 2:52. §-ra. A sérelemdíj összegszerűségének megállapításánál utalt a következő számú döntésekre, mint bírói gyakorlatra BDT2019.3961.; Kúria Mfv.X.10.311/2019/6.; BDT2019.4041.; BH2019.118.; BH2020.238.; BH 2017.348.; Kúria Mfv.I.10.290/2019/3.; Kúria Mfv.III.10.662/2017/4.; EBH2000.313.; BH2018.93.; BH2020.235.; BH2019.268.; BH2020.48.; BH2021.143..

[24] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének meghatározásánál megsértette a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében írt rendelkezéseket, ugyanis nem megfelelően értékelte a jogsértés súlyát és a jogsértésnek a sértettre és a környezetre gyakorolt hatását. Ezen kívül a sérelemdíj összegének megállapítása azért sem megalapozott, mert a jogsértés súlya tekintetében a testi épség, egészség sérelmét eltúlzottan vette figyelembe, a kereső- illetve munkaképtelenség időszakát, a sérülés gyógytartamát nem megfelelően értékelte, valamint nem vette figyelembe azt sem, hogy a jogsértés nem volt tartós és nem volt ismétlődő jellegű.

[25] Az alperes hivatkozott arra, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemény a felperes 8% mértékű össz-szervezeti egészségkárosodását és 10% mértékű munkaképesség-csökkenését állapított meg. A testi épség és az egészség ilyen mértékű sérelme nem indokolja az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegét. Az alperes szerint a sérülés 10 hetes gyógytartama sem tekinthető különlegesen hosszúnak.

[26] Az alperes szerint a felperes képzettségét és korábbi munkavégzését tekintve a baleset utáni életvitelét érdemben nem befolyásolta a baleset, mivel már 2021. január 5. napján baromfitelepi segédmunkás munkakörben munkaviszonyt létesített, ahol a munkaköri alkalmassági vélemény alapján alkalmasnak minősült.

[27] Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az oktatási napló tanúsága szerint a felperes 2020. június 30. napján balesetvédelmi oktatásban részesült, azonban az oktatási naplót már nem írta alá, mert meggondolta magát és nem kívánt az alperesnél munkát végezni.

A felperes utasítás nélkül látta el tevékenységét, mert a siló összeszerelésekor csak segédkeznie kellett volna, nem tartozott feladatai közé a siló összeszerelése. Ebben a

tekintetben az elsőfokú bíróság az alperes törvényes képviselőjének vallomásával szemben a tanúk vallomását anélkül fogadta el, hogy ennek indokát adta volna.

[28] Az alperes előadta, hogy jelen perrel kapcsolatosan felmerülő fizetési kötelezettségeit és költségeit tovább kívánja hárítani a Kft.-vel kötött szerződés teljesítéséhez alvállalkozóként bevont tanú3 egyéni vállalkozóra, akinek perbehívása az elsőfokú eljárás során nem vezetett eredményre.

[29] Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a sérelemdíj megállapításánál annak ellenére nem vizsgálta az alperes vagyoni helyzetét, hogy ezzel kapcsolatban a megfelelő bizonyítékok a sikertelen ellenkérelem változtatás révén rendelkezésre álltak.

[30] Az alperes a perköltség mérséklése tekintetében az IM rendelet 2. § (2) bekezdésére hivatkozott, mely szerint a bíróság indokolt esetben mérsékelheti az ügyvédi díjat, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által a felperes jogi képviselőnek megállapított munkadíj összege a pertárgy értékre, az ügy bonyolultságára és a felperes jogi képviselőjének a perben ellátott feladataira figyelemmel eltúlzott. Az alperes konkrét ügyszámok megjelölése nélkül hivatkozott a Kúria joggyakorlatára és kérte, hogy a másodfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányában döntsön a perköltség viseléséről, mellőzve a Pp. 83. § (3) bekezdésének alkalmazását.

[31] Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére rendelte ki a perben szakértő3 igazságügyi orvosszakértőt, hogy ő korábban a felperes balesettel kapcsolatos sérüléseiről szakvéleményt adott a rendőrkapitányság előtt folyamatban volt büntetőeljárásban, melynek iratai az elsőfokú bíróság előtt ismertek voltak. A felperes a más eljárásban kirendelt szakértő alkalmazásához nem járult hozzá, és ezzel 100.000 forintos nagyságrendű többletköltséget okozott az alperesnek.

[32] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte a jogi képviselővel kötött megállapodás alapján. A felperes kérte, hogy a másodfokú bíróság utasítsa el az alperes részletfizetési kérelmét.

[33] A felperes szerint az elsőfokú bíróság széleskörű, mindenre kiterjedő bizonyítást folytatott le, az aggálytalan szakvéleményekre alapította ítéletét, amely jogilag helyes és megalapozott. Az alperes részletfizetési kérelmével kapcsolatban előadta, hogy az alperes részére 1.000.000 forint sérelemdíjat 2023. július 26. napján megfizetett, az 1.000.000 forintra mérsékelt sérelemdíj részletfizetésére vonatkozó kérelem szükségtelen.

Az alperes anyagi helyzetére vonatkozó, perfelvételt követően előterjesztett bizonyítási indítvány nem befolyásolja a sérelemdíj összegét, ahogyan az sem, hogy az alperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy jogerősen megállapított kötelezettségét tovább kell hárítania.

[34] A felperes arra is hivatkozott, hogy az alperesnek lehetősége volt az egyezségkötésre, amellyel költségeit mérsékelhette volna.

[35] Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint megalapozatlan.

[36] A másodfokú bíróság az alperes fellebbezését a Pp. 376. § alkalmazásával tárgyaláson kívül bírálta el, és megállapította, hogy a Pp. 379. §-ában, illetve a 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok a perbeli esetben nem merült fel.

[37] A másodfokú bíróság az alperes fellebbezésének korlátai között a Pp. 369. § (3) d) pontjainak megfelelően gyakorolta felülbírálati jogkörét és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges mértékű bizonyítást lefolytatta, a tényállást a Pp. 279. § (1) bekezdés alkalmazásával a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, az irányadó anyagi jogszabályok helyes alkalmazásával megalapozott és jogszerű döntést hozott. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi és ténybeli indokaival teljeskörűen egyetértett, azt megismételni nem kívánja, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a következőket emeli ki.

[38] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a felperes 2020. június 30. napján részesült „balesetvédelmi oktatásban”, mivel az alperes maga nyilatkozott akként, hogy a felperes nem kívánt az alperesnél dolgozni, ezért elhagyta az oktatás helyszínét. Az Mvt. 51. § (1) a) pontja értelmében a munkáltatónak oktatás keretében gondoskodnia kell arról, hogy a munkavállaló munkába álláskor elsajátítsa és a foglalkoztatás teljes időtartama alatt rendelkezzen az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés elméleti és gyakorlati ismereteivel, megismerje a szükséges szabályokat, utasításokat és információkat. A felperes balesete – az alperes nyilatkozata alapján szükségszerűen – egy 2020. június 30. napját követően létrejött jogviszonyt és munkába állást követően következett be, mellyel kapcsolatban az alperes oktatási kötelezettségét nem teljesítette.

[39] Az alperes fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az alperes törvényes képviselőjének vallomásával szemben a tanúk vallomását fogadta el – abban a tekintetben, hogy a felperes utasításra vagy utasítás nélkül látta el a siló összeszerelésével kapcsolatos tevékenységet –, annak ellenére, hogy a tanúk szavahihetősége megkérdőjelezhető. Az elsőfokú bíróság az alperes ezen észrevételére az ítélet indokolásának [75] bekezdésben kitért, és helyesen rögzítette, hogy a tanúvallomásokban fellelhető ellentmondások a tényállás megállapítását nem akadályozták, az alperes teljes kártérítési felelőssége megállapításra került az Mt. 167. § alapján. Figyelemmel arra, hogy az alperes fellebbezési kérelme csak a sérelemdíj összecszerűségére vonatkozik és nem a sérelemdíj jogalapjára, ezért a sérelemdíj összecszerűsége szempontjából a tanúk vallomásaival kapcsolatban az alperes által hivatkozott eltéréseknek nincs jelentősége.

[40] A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének megállapításánál kiemelt körülményként értékelte, hogy a felperest nagyon fiatal korában érte a munkabaleset, amely egész életére kiható módon maradandó egészségkárosodást okozott. A felperes mellett, hogy 10 %-os mértékű munkaképesség csökkenést szenvedett, a magánéletben jelentkező feladatok ellátásában is akadályoztatva van azzal, hogy bal III. kézujj végperc kisfokú deformáltsága, valamint a jobb III.-IV. kézujj végpercének traumás amputációja utáni állapota mozgásbeszűkülést okozott számára. Az elsőfokú bíróság az alperes által hivatkozott bírói gyakorlat figyelembevételével mérlegelési

jogkörében a Ptk. 2:52. § helyes alkalmazásával határozta meg a sérelemdíj összegét. A másodfokú bíróság a jogerős határozat meghozatalakor fennálló ár- és értékviszonyok alapján nem tartotta eltűzottnak a 4.000.000 forint összegű sérelemdíjat. Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének meghatározásakor a Pp. 279. § (3) bekezdés figyelembevételével járt el, felülmérlegelésre okot adó körülmény nem merült fel.

[41] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének megállapításánál figyelmen kívül hagyta az alperes vagyoni helyzetét, melyről a sikertelen ellenkérelem-változtatás miatt tudomással bírt. Az elsőfokú bíróság helyesen nem vette figyelembe a sérelemdíj összegének megállapításánál az alperes vagyoni helyzetét, mivel a visszautasított ellenkérelem-változtatás következtében az alperes 2023. április 12. napján kelt beadványa a Pp. 203. § (1) bekezdése értelmében hatálytalan. Az a körülmény, hogy az alperes a munkáltatói kárfelelősségén alapuló fizetési kötelezettségét a vele szerződéses jogviszonyban álló harmadik személlyel szemben kívánja érvényesíteni, nem értékelhető a sérelemdíj összezszerűsége vonatkozásában, mivel az az alperes munkaviszonyból eredő kötelezettségét nem érinti.

[42] A másodfokú bíróság nem tartotta eltűzottnak – a felperes és jogi képviselője által kötött megállapodás alapján – az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegét. Az alperes fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ügyben annak ellenére rendelt ki igazságügyi orvosszakértőt, hogy az elsőfokú bíróság előtt ismert volt szakértő3 felperes balesetből származó sérüléseivel összefüggésben készített szakvéleménye. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felek a 2022. október 20. napján tartott perfelvételi tárgyaláson közösen kérték, hogy az elsőfokú bíróság válassza ki az igazságügyi orvosszakértő személyét, továbbá az alperes 28. sorszámú beadványában a szakértőhöz kérdések feltevését indítványozta, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 307. § (1) bekezdése alapján jogszerűen rendelte ki a szakértőt.

[43] A fentiekben részletezettek szerint az alperes fellebbezésében előadottak az elsőfokú ítélet megváltoztatására nem adtak okot, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdésére, a 386. § (4) bekezdésére utalva, helyes indokai alapján helybenhagyta.

[44] Az alperes fellebbezésében előterjesztett részletfizetési kérelme arra az esetre vonatkozott, ha a másodfokú bíróság a felperes részére fizetendő sérelemdíj összegét leszállítja 1.000.000 forintra. A másodfokú bíróság a sérelemdíj összegét nem mérsékelte, és a felperes elismerte, hogy 1.000.000 forintot az alperes 2023. július 26-án egyösszegben teljesített, a részletfizetési kérelem okafogyottá vált, arról dönteni nem kellett.

[45] A másodfokú bíróság az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére, melyet az IM rendelet 2. § (1) a) pontja szerint 101.600 forintban állapított meg áfával növelt összegben.

[46] A másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdés alapján rendelkezett a fellebbezés illetékének viseléséről, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 3.000.000 forint

fellebbezési pertárgyérték figyelembevételével állapított meg, amelyet a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében az alperes visel. Az alperes tévesen 385.855 forint fellebbezési illetéket rótt le, ezért a tévesen lerótt illeték különbözet visszatérítésének a jogszabályi feltételek fennállása esetén helye lehet. Az alperes az ezzel kapcsolatos kérelmét az illetékes illetékügyben eljáró hatóságnál terjesztheti elő.

[47] A Pp. 365. § (1) bekezdése szerint az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2023. november 7.

Dr.Mózsa Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr.Bartus Erika s.k.
előadó bíró

Dr.Barna Sára s.k.
bíró